

Evangelizări moderne

Luni, 6 noiembrie 2006

Gili Cârstea

În comunitățile noastre din San Francisco au avut loc zilele trecute evangelizări publice. Despre una dintre ele a raportat zilnic un student la seminar, prezent acolo ca parte a obligațiilor școlare. Evenimentul a fost pregătit cu grijă. Conferința s-a implicat serios, comunitatea s-a pregătit, iar echipa misionară a fost formată din cei mai buni oameni. Evangelistul principal, foarte prețuit și căutat în acea zonă, a fost în tinerețea lui un membru al găștilor de cartier, drogat și pușcăriaș. Dar el a cunoscut în închisoare vestea bună și s-a decis să se consacre lucrării de evangelizare.

Au fost invitați să susțină partea muzicală artiști din alte confesiuni. Formația corală a bisericii catolice a prestat în prima seară; ca să nu audă partea cu 666, glumea studentul nostru raportor pe pagina lui de internet. Într-o altă seară, o dansatoare și-a interpretat piesa pe scena comunității, spre încântarea musafirilor.

În prima seară, audiența a fost alcătuită mai mult din membrii bisericii locale, iar acest lucru fusese anticipat de organizatori. Ei au pus la punct un sistem de stimulare foarte eficient. Premii. Adică așa: Cine aduce zece invitați într-o seară primește 100 de dolari. Cei care participă regulat și completează cursurile de pe formularele fiecărei prelegeri pot câștiga, prin tragere la sorți, două computere, un iPod, și alte cadouri mai mici, printre care, 30 de bilete la meciurile echipei locale de fotbal american. O mare binecuvântare să participi la asemenea evangelizări, nu?

Aproape de final, evangelistul a făcut un apel pentru botez, la care au răspuns două-trei persoane, și un grup de adolescenți veniți, evident, pentru premiile puse în joc. Evangelistul era pornit să-i boteze imediat, dar comunitatea locală s-a împotrivit, căci și-au dat seama de situația jenantă. Copiii nu erau interesați de ce se întâmplă acolo.

Aproape incredibil, și dacă nu așa fi avut o experiență asemănătoare îmi era greu să cred că așa ceva se poate întâmpla în realitate.

În urmă cu câțiva ani, deși fără prea mare entuziasm, comunitatea noastră a decis să fie gazda unei evangelizări publice. Am spus „fără prea mare entuziasm” deoarece avuseseră experiențe triste de cele mai multe ori în trecut. Dar acum era altceva. Aveam un sponsor american, un vorbitor american, lăudat că este foarte eficient, și făgăduința că liderii de la Conferință vor face tot ce depinde de ei ca lucrurile să meargă perfect. Și chiar așa s-a întâmplat.

A fost închiriată sala mare a Casei de Cultură, iar comunitatea s-a pregătit febril, cu post și rugăciune. Fiecare s-a angajat să aducă vecini, rude, prieteni, astfel ca sala să fie plină în fiecare seară. În plus, prietenii de adevăr care așteptau botezul au fost amânați multă vreme, ca să poată fi botezați cu ocazia mării evanghelizări, de un pastor american.

Într-adevăr, sala a fost mai mereu aproape plină, spre încântarea musafirilor de peste ocean. Ceea ce n-au aflat ei niciodată a fost că audiența era alcătuită din membrii bisericii din zonă, care vedeau prezența lor acolo mai mult ca pe un eveniment monden, căci subiectele erau tot cele vechi și cunoscute de toată lumea. Frații din satele vecine se îmbrăcau seara frumos, se urcau în mașină și veneau la oraș, bucuroși să fie și ei prezenți la o asemenea festivitate rară. Cei mai mulți din afară au fost copiii. S-a aflat repede că la Casa de Cultură se oferă bomboane și ciocolată, și asta i-a făcut să fie prezenți acolo seară de seară. Desigur, bomboanele nu se ofereau la începutul prelegerii, ci la sfârșit, în cadru festiv.

A venit și vremea botezului, și aici s-a ivit o problemă serioasă. Doi elevi de liceu, veniți în ultimele câteva seri, au decis să se boteze și ei. Pastorul a fost încântat, și le-a promis că-i botează, numai că frații din comitet au considerat că tinerii respectivi nu știu ce este adventismul, și că ar avea nevoie mai întâi de o minimă pregătire. Pastorul a insistat, iar ei au continuat să se opună, spunând că nu vor fi de acord cu primirea lor ca membri în comunitatea locală. Atunci pastorul a decis că tinerii vor fi botezați, iar el îi va primi ca membri în comunitatea lui din California. Prin telefon, evident. La un asemenea argument, frații au cedat.

A sosit ora evenimentului, candidații erau pregătiți, în halate de botez, așteptând să pășească în bazin. Dar o soră diaconesă mai cuvioasă s-a apropiat de cei doi liceeni și i-a întrebat: „Măi băieți, voi vreți să vă faceți adventiști?” „Da tanti.” „Păi voi știți ce înseamnă asta? Înseamnă să nu mai beți vin, să nu mai fumați...” „Aoleu tanti, astea nu mai avem voie?” Băieții și-au dat jos halatele repede și au dispărut fără urmă. Nu știu dacă pastorul a aflat vreodată ce s-a întâmplat cu potențialii lui membri, dar îmi imaginez amărăciunea pe care a simțit-o în acea seară.

Mergând pe acest drum, curând vom socoti că eșecul vine din lipsa de atractivitate a premiilor puse în joc. Vom trece de la bomboane și iPod-uri la autoturisme, vile și excursii pe Coasta de Azur - și nu am nicio îndoială că se vor găsi sponsori pentru asemenea proiecte. ASI devine și la noi tot mai puternică și influentă, gata să participe la dezvoltarea bisericii în stilul ei caracteristic.

Ceea ce doresc să spun este că adventismul, fie el de România, de America sau de Venezuela, nu poate avea niciun impact atâta timp cât este lipsit de puterea soliei îngerului al treilea. Fără neprihănirea lui Hristos, solia adventă nu este decât alamă sunătoare și cimbăl zăngănitor. Acolo unde nu este prezentat caracterul lui Dumnezeu în Hristos, evanghelizările nu vor fi decât activism politic, sprijinit de publicitate și stimulente copiate din lumea afacerilor.

Cât timp ne mai trebuie să înțelegem inutilitatea acestor metode reprobabile?